

Nesmích

Čas

je letem červenokřídých
sarančat
a zdá se proto být bezvýhodným
Svými sedmimílovými botami
někdy bez podrážek
jindy okovanými
dupe po hranatých kamenech našeho Nevědomí
Ale přece
teď jako by se na chvíli zastavil
Někdo tiše ve vzpomínce
vzdychne
jak neprávem potrestané děcko...

Žonglování

Žonglují básníci v noci s rýmy
žonglují básníci se slovy
jak cvičení psíci skáčou za penězi
obratně cvičí na laně slávy
dlouhou holí se vyvažují
na provaze politiky
avšak jen málokterý z nich
žongluje nad propastí
takového pak nazýváme
opravdovým klaunem

Loutky

Tahám své myšlenky
za nitky
myšlenky loutky
loutky mých myšlenek
zvedají
naprázdno
dřevěné dlaně
kam vás mám vést?
pomalu sklapnou
dřevěné čelisti
až na Konec

Ztráty

Něco se nám
rozsypalo pod rukama
něco
se harašivě vyplížilo
jako z rozbité
zaprášené vitríny
v kabinetu přírodopisu
článek po článku
kosti kostižerky
zachumlané
a nebylo by
aby to drátěné klouby vydržely ...

+ + +

Má prodejnost
začíná už v okamžiku
myšlenky
pochybnosti
s prstenem nevěry
která nahlodává
pohyblivý
povrch Víry

+ + +

Celý život jdeme
tunelem
celý život jdeme
temnou chodbou
Po lesklých kachlicích
obelstění kloužeme
za Světlem
Jediný paprsek
a my jsme stále
ještě na začátku

+ + +

Tak jako jsou
vepřové hlavy na lodnách
zárodkem jejich následného červení
Tak jsou
první tahy břitvou po tvářích chlapců
zárodkem jizev budoucích mužů

+ + +

Hašteřivé jsou báby
a jejich hlavy
houbovitě bílé hlívy
závistivé jsou
a jejich závist
je snoubivá
jsou báby babí
a věčné je jejich babství

+ + +

A najednou prázdno!
Jako by tě uhodili...
Čekáš
že Něco odněkud jinud přijde
Ale to Něco je možná uvězněno
hluboko v tobě samotném
Nezralé jádérko také
opatrně čeká
Bojí se zrady
Cítíš?
Dost možná voní po malinách!

+ + +

Doba kráčí
doba si žádá pevné muže
A to znamená
být lstivý jako Belzebub
podkuřovat a být včas informován
bez vášně a bez lítosti
prázdny
a nepřemýšlet
o sobě
nejvíc však o době

+ + +

Řekl jsi s úsměškem
pro tebe tak vysvobozujícím
"Jsem pozér..."
a zase jako jindy
ses nemýlil
Jenže Oni nedokázali pochopit
tento stržený závoj
To
Jak jsi unaven
Jak daleko myslíš
Především ne na sebe
Především na sebe

Retrográdní amnézie

naše snad už genetická porucha
pro jistotu
- jak říkávají naši otcové
a netrpí jí jen spisy historiků
Tak skousni rty a přivři víčka
zhluboka vydechni
ať až z posledního plicního sklípku
vymeteš zapomenuté zbytky
mazlavé hlušiny
špíny sebelítosti
Nemysli na pranýř!
Co na tom
že zůstali jen fialové hyeny lidství...

Pokoj v domě na Starém Brně

Představa
že se někdo v tomto pokoji
narodil
že odtud vynesli někoho mrtvého
představa
tísň samotného člověka
v koutě
nekonečného vyhlížení z okna
Poslední pohyb
zajatý toaletním stolkem
zrcadlení pochyb
je vydutá konzerva času
Doteky začaly být řečí
přinucen šeptat
stojí kdosi ve dveřích

Dům na Starém Brně

Klopýtá po schodech
čas v rouše Adamově
a Staré ženy na pavlači
pochovaly právě další koťátko
své Nostalgie
Před dveřmi někdo
otrhal dlaněmi růže
na dlažbě zůstaly
ještě stopy krve
Šeptají si drbny plaše
že Vinu nese malíř z přízemí
je rozpolcen
a vrací se pozdě v noci
zasmušilý domů